

2. lpp. **Aigars Zadiņš pret autoritāru vadību.**
3. lpp. **«Te ir īpatnēja flora un fauna, un īpatnēja vispār šī puse un ļaudis».**
4. lpp. **Kurpes puķēs... Laila Pabērza ceļā uz savu sievišķību.**
5. lpp. **Teātra diena Mazirbē jeb Ēzelītis žūrijā.**
5. lpp. **«...interesi par notiekošo varētu izraisīt vien meteorīta kritienam līdzvērtīga sensācija».**
6. lpp. **Aicina līvu bērnu un jauniešu nometne.**

Redaktora vārdi

Būt pašpietiekamai

Marta nogalē un aprīļa sākumā mani iedvesmoja tikšanās ar Lailu Pabērzu un viņas pirmo dzejas grāmatu *Kurpes puķēs*. To lasot, ieraudzīju, kas noteikti nevēlētos būt: cilvēkresurs un kāds no rāmļaudīm. *Nonivelēta tava būtība / līdz cilvēkresursiem. / Nu, pasaki sev lepmi — es esmu resurs — 1 gab.!* Nu, nevaru par sevi tā pateikt! Bet rāmļaudis ir rāmi savā rāmī. *Ne tie akmeni cels, / lai kādam mestu, / ne lai sanestu pilskalnu / un pili celtu. / Kaunpilni apstāsies / pussolī pār rāmi.* Taču vajadzīga drosmē, lai ieraudzītu rāmļaudis arī sevī, ne tikai citos.

Lailas dzejā starp daudzajiem savvaļas ziediem, kam katram piemita kāda sievišķīga stīga, atradu arī savējo, vismaz to, kuru sev vēlētos. *Zied jūras rūpija / ziediem bez apziedņa. / Pašpietiekami. / Zied par prieku sev — / ne kukaiņiem un vējam.* Šai puķei pietiek ar jūru, lai būtu, skaidro Laila. Būt pašpietiekamai, manuprāt, nenozīmē būt ne iedomīgai, ne aprobežotai, bet gan būt saskaņā un mierā ar sevi, Dievu, cilvēkiem un pasauli. Tik vien...

Diāna Siliņa

Dziedāt ir mūsdienīgi

Reiz Dundagas karaļvalstī princi Raiti, kas domāja, ka dejojot un dziedāt vairs nav modē, viņa māsa princese Ieva aicināja pārliecināties — šeit tomēr ir ne viens vien dziedoš bērns, kas grib un uzdrošinās uzstāties. Tā Dundagas pilī 2. IV notika dziedāšanas konkurss *Cālis un Gailis*.

Zāle bija piepildīta, jo savējos atbalstīt bija sanākuši tēti un māmiņas, vecmāmiņas, brāļi un māsas, kā arī draugi un draudzenes. Publika bija atsaucīga, taču aplaudēt ik pa laikam aicināja arī konkursa vadītāji — princis Raitis un princese Ieva. Pirms katrs *cālis* un *gailis* kāpa uz skatuves, publika uzzināja dažas viņu personības šķautnes. Piemēram, kādam *cālim* vislielākā laime ir tikt uz laukiem un kopā ar tēti stūrēt traktoru, fermā samīļot un izbužināt mazos teliņus, par citu atklājās, ka tas pie katras mūzikas virpuļot virpuļo un dzied, bet kāds *gailis* šogad konkursā piedalījās tāpēc, lai sagādātu māmiņai dāvanu.

Cāļus un gailus vērtēja gados jauna, bet kompetenta komisija: Evija Cirvele, Jānis Freibergs un Ģirts Jānbergs. Taču arī skatītājiem bija balss tiesības, un viņi izvēlējās savas simpātijas. Tā nu par *Cāli 2011* kļuva Krista Sudmale, kas savā vecuma grupā uzstājās visdrošāk un vispārliecinotāk. *Gailis 2011* — Krista Ludivika. Skatītāji visvairāk balsu bija nodevuši par *cāli* Līvu Bērzkalni un *gaili* Evelīnu Bernāni. Īpaša balva tika divgadīgajai Keitai Līvai Klauberģai, vismazākajai konkursa dalībniecei.

Lai mazie *putnēni* varētu konkursā uzstāties, bija gādājušas pedagoģes: Rudīte Balķīte, Sandra Cirvele, Inga Šmēdiņa, Linda Vīksna un Dace Šmite. Savukārt par horeogrāfiju divos priekšnesumos, kad uzstājās Žaklīna Čigule kopā ar vidusskolas

moderno deju grupu *Sensus* un Evelīna Bernāne ar Dejas klases meitenēm, bija parūpējušās skolotājas Daina Miķelsone un Dace Treinovska. Paldies Vēsmai Einštālei par skaistajām puķēm, ko viņa ziedoja *cāļiem* un *gailiem*!

Pēc pasākuma visiem dalībniekiem bija iespēja nofotografēties kopā ar izklaidīgo princi Raiti un akurāto princesi Ievu: šādas viņu īpašības atklājās, vadot konkursu. Turklāt bērni pārliecināja princi — dziedāt ir moderni!

Diāna Siliņa

• Bērzi pavasarī joprojām dod sulas. Uz veselību!

Aļņa Auziņa foto

Panākumi mācībās un sportā

Dundagas vidusskolas skolēni atkal guvuši labus sasniegumus mācību olimpiādēs un sportā.

Starpnovadu informātikas olimpiādē 5. klašu grupā 2. vieta Daigai Gleglu un 6. klašu grupā 2. vieta Elīzai Gerdiņai (skolotāja Ivetā Mīlta).

Vidusskolas komanda, 10. – 12. klašu zēni — Aldis Avotiņš, Kristis Dambergs, Nauris Dzērve, Ēriks Feldentāls, Emīls Petrovics, Roberts Sproģis, Kristaps un Toms Šepes, un Mārtiņš Šēnbergs — ieguva 3. vietu *Lāse*

2011. gada izcīņas finālsacensībās skolu komandām volejbolā Rīgā. Kā skola, kas šo sacensību 1. posmā piedalījās ar vislielāko komandu skaitu — 10, mūsējie balvā saņēma tieši tik pat daudz volejbola bumbu — desmit!

Sveicam godalgoto vietu ieguvējus, skolotāju I. Miltu un treneri Unu Silu!

Diāna Siliņa

Dievkalpojumu laiki Lieldienās

Dundagas baptistu baznīcā Pirmajās Lieldienās, 24. IV, plkst. 11.00.

Dundagas luterāņu baznīcā Klusajā nedēļā: no pirmdienas līdz ceturtdienai plkst. 18.00, Lielajā piektdienā, 22. IV, plkst. 16.00, Klusajā sestdienā grēksūdzes laiks no plkst. 11.00 līdz 13.00. Pirmajās Lieldienās plkst. 6.00 un plkst. 11.00 baznīcā.

Dundagas katoļu draudzē Pirmajās Lieldienās plkst. 13.00.

Dundagas pareizticīgo baznīcā Otrajās Lieldienās, 25. IV, plkst. 15.00.

Draudzē Priekā vēsts Pirmajās Lieldienās plkst. 16.00.

Kolkas katoļu baznīcā Zaļajā ceturtdienā, 21. IV, plkst. 19.00, Lielajā piektdienā plkst. 14.00, Klusajā sestdienā plkst. 19.00, Pirmajās Lieldienās plkst. 11.00.

Kolkas luterāņu baznīcā Zaļajā ceturtdienā plkst. 18.30, Lielajā piektdienā plkst. 12.00. Plkst. 18.00 pie luterāņu baznīcas sāksies krusta ceļš, kas beigsies pie katoļu baznīcas. Pirmajās Lieldienās plkst. 11.00, piedalīsies grupa Exodus. Otrajās Lieldienās plkst. 11.00.

Kolkas pareizticīgo baznīcā Otrajās Lieldienās plkst. 10.00.

Mazirbes luterāņu baznīcā Lielajā piektdienā plkst. 11.00, Pirmajās Lieldienās plkst. 11.00.

Pitraga baptistu baznīcā Pirmajās Lieldienās plkst. 12.00.

Apkopoja Diāna Siliņa

Dundagā

21. IV plkst. 11.00 Lieldienas invalīdiem.

24. IV Lieldienu pasākums — labā laikā plkst. 12.00 parkā. Iedancosim Lielo dienu ar bērnu un jauniešu deju kolektīviem, iedziedāsim kopā ar Dundagas *cālēniem* un *gailēniem*. Krāsosim un ripināsim olas, meklēsim tās vizbulītēs, iesim rotaļās un atrakcijās, šūposimies un baudīsim Zaķu mātes virtuvi. Nāciet, skatieties, piedalieties!

29. IV plkst. 12.00 teātra sporta Kurzemes atlases kārta pilī. Plkst. 19.00 pils salonā Lailas Pabērzas grāmatas *Kurpes puķēs* atvēršanas svētki Dundagā.

1. V kino diena pilī. Plkst. 11.00 bērniem multiplikācijas filmu programma (ieeja par Ls 0,50), plkst. 13.00 režisora Armanda Zvirbulļa filma visai ģimenei *Mazie laupītāji* (Ls 1,00), plkst. Arvīda Krieva jaunā spēlfilma *Dancis pa trim* (Ls 2, pensionāriem un skolēniem Ls 1,50).

Kolkā

Ai lielā'i Lieladiena,
Kur kārsim šūpulīti?
Kārsim priežu zariņā,
Kolkas raga galiņā.

24. IV Kolkas ragā no plkst. 13.00 piepūšamās atrakcijas bērniem, saldumu tirdziņš, vietējo rokdarbnieku darbu izstāde pārdošana, plkst. 14.00 Lieldienu pasākums: šūpošanās, dziesmas, rotaļas, olu kaujas, skaitārkas olas konkurss *Ola 2011*, karsta zupa un tēja. Piedalīsies ansamblī *Laula* un *Sarma*.

Runas vīriem ir spēks rokās

Novada domē 30. martā

Atļāva būvēt tirdzniecības kiosku Dunda-gā, Saules ielā 14.

Atcēla saistošos noteikumus Nr. 36 «Detālpārplānojums Nr. 03/05/06 Kolkas pagas-ta Košraga ciema nekustamā īpašuma *Kalnāji* teritorijai».

Piekrita izbeigt koncesijas līgumu par Ba-ložezeru.

Atļāva apmežot 1,1 ha īpašuma *Mežmači* lauksaimniecībā izmantojamo zemi.

Atteica pašvaldības zemes īpašuma *Pils iela 3* atsavināšanu.

Mainīja novadā adreses 10 adresācijas ob-jektiem, piešķīra 5 jaunas adreses un vienu likvidēja.

Nolēma izstrādāt Dundagas novada Dun-dagas pagasta teritorijas plānojuma grozījū-

mus, par grozījumu izstrādes vadītāju apstiprināja Guntu Abaju.

Nolēma pilnveidot nekustamā īpašuma *Ezeru Spīdolas* detālpārplānojuma 1. re-dakciju atbilstoši institūciju atzinumiem, sa-biedriskās apspriešanas rezultātiem un Da-bas aizsardzības pārvaldes nosacījumiem un sagatavot detālpārplānojuma galīgo redakciju.

Nolēma atkritumu apsaimniekotāja izvēlē rīkot kopēju iepirkumu ar Talsu, Rojas, Tu-kuma, Mērsraga, Engures un Jaunpils novada pašvaldībām. Izveidoja darba grupu jaunu atkritumu apsaimniekošanas saistošo notei-kumu izstrādei.

Apstiprināja SIA *Kolkas ūdens* 2010. gada pārskatu.

Nolēma centralizēt pašvaldības autotrans-portfolio — nodot Saimnieciskā dienesta pārzi-ņā visu pašvaldības autotransportu, izņemot Kolkas pagasta pārvaldes un Mazirbes speci-

ālās internātpamatskolas transportu.

Grozīja Kolkas pamatskolas nolikumu, pa-redzot pirmsskolas diennakts grupas darbī-bu.

Vienam novada iedzīvotājam piešķīra ap-dzīvojamo platību Kolkā, *Zītaros*.

Atteica finansēt grāmatas par nacistiskās Vācijas okupēto Eiropas valstu ebreju iznīci-nāšanu Otrā pasaules kara laikā Dundagas nometnē sarakstīšanu un izdošanu.

Atcēla atlaides SIA *Dundagas Veselības centrs* stacionāra pacientu iemaksām. Turp-māk pēc MK noteikumiem pacientu iemaksa būs Ls 5.

Izstrādās saistošos noteikumus par sociālo palīdzību jaunā redakcijā.

Nolēma iesniegt projektu *Vasaras brīvda-bas estrādes būvniecība Dundagas pils parkā* par Ls 65 337,26 Eiropas Savienības Eiropas Lauk-saimniecības fonda lauku attīstībai un Lauku attīstības programmas aktivitātei *Pamatpa-kalpojumi ekonomikai un iedzīvotājiem*. Līdzfi-nansējums projekta īstenošanai jāparedz 2012. gada budžetā.

Apstiprināja Ls 39 000 projekta *Lifta izbūve SIA «Dundagas Veselības centrs» ēkā* Pils ielā 6, Dundagā, virzību Kurzemes plānošanas reģi-ona administrācijā. Projektā izveidos arī pa-lātu ar 3 gultām īslaicīgajai sociālajai aprū-pei. Līdzekļi jāparedz 2012. gada budžetā.

Apstiprināja ilglaicīgās sociālās aprūpes izmaksas SIA *Dundagas veselības centrs* — Ls 15,10 dienā. Martā un aprīlī piemēros līdz-šinējo kārtību.

Grozīja Dundagas novada pašvaldības no-likumu.

Nolēma pārdot izsolē cirsmas pašvaldības 4,6 ha īpašumā *Bišķi*. Sākumcena — Ls 36814,74.

Izveidoja 5 cilvēku Privatizācijas un paš-valdības mantas atsavināšanas komisiju.

Noteica komiteju un domes sēžu laikus aprīlī: 13. IV plkst. 9.00 Attīstības un plāno-šanas komiteja; 14. IV plkst. 9.00 Sociālo, iz-glītības un kultūras jautājumu komiteja; 20. IV plkst. 9.00 Finanšu komiteja; 28. IV plkst. 9.00 domes sēde.

Protokolu pārlūkoja Sandra Kokoreviča

Trīspadsmīt krēsli

«Neatzīstu autoritāru vadību»

Šoreiz saruna ar Attīstības un plānošanas komitejas vadītāju Aigaru Zadiņu.

— **Kāpēc tu izlēmi kandidēt pašvaldības velēšanās? Turklāt jau otro reizi.**

— Apzinājāties, ka būs novads, un, no-pietni domājot par jaunveidojamā novada attīstību, kopīgi domubiedru grupā izveido-jās vienots skatījums — kā tas apmēram va-rētu veidoties. Domājot par domes vadītāju, vispiemērotākā kandidatūra bija Gunta Aba-ja. Ilgstoši vērojot viņas darbu Attīstības no-daļā, apspriežot svarīgus jautājumus, biju pārliecinājies, ka novadam vajag tieši tādu līderi — ar progresīviem uzskatiem, ar skaid-ru redzējumu par attīstību, tādu, kas sekmē uzņēmējdarbību. Atbalstot Guntas idejas, iz-lēmu kandidēt, lai stiprinātu šo sarakstu. Arī tagad domas neesmu mainījis.

— **Lūdzu, salīdzini deputātu darbu de-viņdesmito gadu sākumā un tagad!**

— Pirmkārt, pats biju jaunāks, ar mazāku dzīves pieredzi, politikā — iesācējs. Tas bija cits laikmets! Kapitālisms tikai veidojās, kādi nu kuram bija priekšstati par uzņēmējdarbī-bu. Daudz diskutējām par dažādiem jautāju-miem. Deputāta Valda Šleinerā, uzņēmēja ar savdabīgu redzējumu, skatījums atšķīrās no Gunāra Laicāna uzskatiem. Joprojām ar prie-ku atceros, kā Valdis rosināja domu apmai-ņu, kas pārsvarā bija ļoti vērtīga un galu galā ļāva nonākt līdz kopsaucējam. Kā personības no tālaika deputātiem atceros arī Māri Pē-tersonu, Eduardu Ošiņu. Ar Asju Feltu arī ta-gad esam pie viena galda.

— **Visi bija ieguvēji?**

— Tieši tā. Taisnība, tagad arī komiteju un domes sēdēs strīdamies. Bet toreiz neli-kās, ka deputāti tā dalītos pozīcijā un opozī-cijā. Tagad gan esmu pret dominējošo vie-dokli, tātad opozīcijā.

— **Kāpēc tā noticis?**

— Nepiekrītu Aldona Zumberga autoritā-rajam vadības stilam. Tas ir pamatu pamats. Autoritārisms izpaužas, priekšsēdētājam jau-coties izpildvaras darbā, izdodot dažādus rī-kojumus, un pēc tam deputāti piespēlē klāt demokrātiju. Komiteju sēdēs sanāk dārgs un nevajadzīgs demokrātijas teātris. Izpilddi-rektoram neļauj strādāt. Kas tas par darbu, ja izpilddirektors izpilda tikai priekšsēdētāja rīkojumus? Formāli jau domes, bet patiesī-bā — priekšsēdētāja. Kāda izpildvara, ja priekšsēdētājs zīmē transporta maršrutus! Izpilddirektoram būtu jāstrādā ar domes lē-mumiem, nevis ar domes vadītāja rīkoju-miem, kurus pēc tam sēdē legalizē. Tad jau var kā senos laikos — lai ir tikai pagastvecis un skrīveris. Sanāks lētāk. Speciālisti nav ne-pieciešami.

Domes priekšsēdētājam demokrātiski va-jadzētu vadīt deputātu darbu. Izpildvaras darbā ar rīkojumiem nevajadzētu jaukties! Tā ir mana pārliecība. Kā Aldons panāk vai-

rākuma deputātu vienādo balsojumu, to ne-zinu.

— **Nepilnos divos gados esat apsprieduši vairākus lielus jautājumus, kas izraisījuši asas diskusijas.**

— Kubalu skolas-muzeja lielo projektu ap-turēja. Nepatīkami pārsteidza tie deputāti, kas iepriekšējā sasaukumā, uzsākot projektu, bija nobalsojuši «par», bet pēc tam balsoja «pret» — lai apturētu. Kā būs tālāk? Redzē-sim, kāda būs politiskā griba ko darīt vai ne-darīt. Laika paliek ļoti maz...

Iemeslus likt šķēršļus zina tikai Aldons. Argumenti bija dažādi, tie mainījās: tad priekšplānā bija dārdzība, tad pieteikums ie-pirkumu uzraudzības birojam, tad tehniskais projekts. Darīja visu, lai par katru cenu bremsētu. Ja labi grib, tā jebkuru projektu var apturēt. Diemžēl tas kaitē arī pašvaldības tēlam.

— **Krietni jaunākas bija diskusijas par Dundagas Tūrisma informācijas centru (TIC).**

— Uzskatu, ka pieņemtais lēmums — at-dot vienam uzņēmējam — ir kļūdainš. Tas, ka mums Kolkā bija zemes gabals, kas iegul-dīts SIA *Kolkasrags*, kā arguments neiztur kri-tiku. TIC bija jāpaliek novada centrā. Varēja slēgt sadarbības līgumu, nevis deleģēšanas līgumu. Man šķiet, ka TIC deleģēšana ir ie-priekšējā izpilddirektora ideja.

TIC vadītāja Alanda Pūliņa sēdē drosmīgi atzina, ka viņu labākajā gadījumā informēju-ši, nevis jautājuši viņas domas. Arī autoritārā stila paraugs — informēt. Līdzīgā manierē virzīja bērnu dārza vadītājas nomaigu. Vis-pirms bija viedoklis, un pēc tam deputāti *de-mokrātiski* to apspēlēja, noformēja.

Vidusskolas ēdināšanas reforma tāpat ir izgāzusies. To neatbalstīju no paša sākuma.

— **Cik atceros, pamatojums pārkārtoju-miem bija dārdzība un iespēja ar īstenoto reformu pašvaldībai ietaupīt naudu.**

— Var piekrist, ka bija par dārgu, bet tas prasa atšifrējumu. Esmu runājis ar skolas pārstāvjiem. Kā rēķināja? Vai bija korekta uzskaitē? Vai ēdināšana bija atdalīta no vi-sām skolas izmaksām? Tie ir jautājumi, kuros pietiekami neiedziļinājās. Vajadzēja strādāt tajā virzienā. Ielaižot lietuviešu firmu, mēs tā kā piesmējām līdz tam izdarīto darbu — izremontētās telpas, ieliktais jaunās iekārtas. Leišu uzņēmēji esot brīnījušies, jo pieraduši ieiet skolās, kur nekā tamlīdzīga nav, kur jā-iet ar savām iekārtām. Kāpēc tad jūs paši ne-gribat strādāt, viņi jautāja?

— **Aldons pamatoja: tā ir uzņēmējdarbī-ba, kas nav pašvaldības funkcija.**

— Tā ir mētāšanās ar politiskiem paziņo-jumiem — šī ir pašvaldības funkcija, tā nav, pielāgojot pēc vajadzības. Balstīt SIA *Veseli-*

bas centrs arī nav pašvaldības funkcija, bet pret to ir lielākā labvēlība, šo *nefunkciju* ļoti dāsni atbalstām, par katru iemītnieku mēne-sī maksājot 250 latus. Vai pašvaldības bērni būtu neatbalstāma *nefunkcija*? Politiskie uz-stādījumi bieži vien ir spēle. Bet, ja vairā-kums piekrīt, neko darīt, ejam demokrātijas ceļu. Es tādai vadībai nepiekrītu un palieku mazākumā.

— **Ko teiksi par Dundagas tautas namu?**

— Uzskatu, ka pašvaldības iepriekšējās vadības šajā lietā nav pieņēmušas veiksmī-gus lēmumus, ēka jau nonākusi tik sliktā stā-voklī, ka to finansiāli uzturēt ir ļoti grūti. Tas ir kā augonis, kas ilgstoši briedis un ko vāja-dzēja risināt agrāk un citādi. Jā, dome nolē-ma namu pārdot, un manas domas sakrita ar vairākumu. Bet pieņemtais lēmums vēl ne-dod risinājumu. Nebūs jau tik vienkārši pār-dot. Kas to gribēs? Vērtīgākais ir zeme, kas apakšā, un ēkas vēsturiskā daļa, ne jau visa brūkošā milzu māja.

— **Vai cilvēki tev daudz vaicā par depu-tātu un domes darbu?**

— Gribētu, lai jautātu vairāk! Vēlos uzzi-nāt, ko ļaudis domā, kam piekrīt, kam ne. Diemžēl cilvēki klusē vai arī burkšķ pa stū-riem, tirgus līmenī. Tas mulsina. Tas ir jautā-jums par politisko aktivitāti. Pie mums diemžēl ir tā — kamēr tieši neskar, kamēr vēl pēdējo kreklu nost nevelk, tikmēr es tikai burkšķu. Izņēmums ir Gunārs Laicāns. Viņš mums domes sēdēs bieži pārstāv *tautu*.

— **Deputātiem vajadzētu čaklāk skaid-rot, kāpēc to un to neizdodas izpildīt. Kā tev veicies, citējot tava saraksta program-mu, uzlabot sadarbību ar iedzīvotājiem, iz-skaidrot domes darbību un nolemto?**

— Jāatzīst, ka grūti izskaidrot, jo man bū-tiskos lēmumos lielākoties valda cits skatī-jums. Jāskaidro būtu tiem, kas balso par, ma-nuprāt, aplamiem lēmumiem, tiem, kas sā-kumā balso tā, pēc tam atkal pretēji.

Žēl, ka slimības dēļ netiku uz izziņoto tik-šanas ar iedzīvotājiem Kolkā. Es gan ceru, ka atveseļojies turp došos. Man nav īsta priekš-stata par kolcinieku patiesajām vēlmēm. Sā-pīgi, ka viņi daudzus jautājumus nespēj vie-noties. Tas Kolkā ir sarežģīti. Varbūt izdodas uzklaustīt — ko viņiem vajag, ko ne? Ko darīt ar sporta halli? Milzu ēka, tukša. Vai atrastos sportot gribētāji? Iespējams. Bet novada bu-džetam tā būtu ļoti smaga nasta, ne tikai, lai būvi pabeigtu, bet arī, lai uzturētu.

— **Un kas labs, liels, sakarīgs izdarīts?**

— Lielas veiksmes pat grūti nosaukt. Gan-darījuma nav. Negatīvi vērtēju domes priekšsēdētāja darbu. Viņš sadala jautājumus pa komitejām. Neuzskatu, ka Finanšu komi-tejas paplašināšana par diviem deputātiem būtu liels sasniegums. Daudzus jautājumus priekšsēdētājs pa tiešo novirza Finanšu ko-mitejai. Līdz ar to šķiet, ka Attīstības un plā-nošanas komitejā izskatāmo jautājumu kļūst mazāk. Protams, adresu un jaunu nosauku-mu piešķiršana īpašumiem ir svarīga lieta.

— **Kā pats vērtē — vai būt tautas kalpam tev ir ļoti grūti? Jautājumi ir sarežģīti.**

— Jāiedziļinās ir, kā citādi. Cenšos aprunā-

ties ar zinošiem cilvēkiem, kam uzticos. Pa-konsultējos ar Guntu un Uldi Katlapu, kas likumus pārzina vislabāk no visiem deputā-tiem. Esam lauzuši šķēpus par novada domes nolikumu, par Kubalu skolas iepirkumu. Ir bijuši citi nopietni jautājumi, tomēr — nekā tik pārdabiski sarežģīta, lai nesaprastu, kādu nostāju ieņem. Pieņemot lēmumus, šķiet, esmu sapratis, par ko balsoju.

Sarežģīta ir Kolkas pagasta teritoriālā plā-nojuma tapšanas vēsture. Tajā iedziļināties patiesi ir grūti. Būtu lietderīgi, ja ar avīzes starpniecību par to sāktu runāt tā autori.

— **Kas tevi pašu kā iedzīvotāju un kārtī-gu zemnieku nodarbina un uztrauc?**

— Tas, ka Ziemeļkurzeme pārvēršas par lielu briežu dārzu. Ikviens, kas dzīvo uz *ze-mēm*, izjūt briežu un arī mežacūku briesmī-gos postījumus. Pats savos laukos esmu sa-skaitījis pāri par 100 briežu vienkopus, aiz Anstrupes kapiem — ap divsimt. Zemkopībai rada zaudējumus, sevišķi posta ziemas rapsi. Brieži nodara milzu kaitējumu arī jaunau-dzēm — gan valsts, gan privātajos mežos.

Ikvienam jāpārvar kūtirms un jāraksta iesniegumi par konkrētiem postījumiem Valsts meža dienestam — mūsu pašu mež-niecībai — par savu saimniecību, saviem lau-kiem, savu mežu. Tikai tad varam cerēt, ka palielinās nomedējamo dzīvnieku skaitu.

— **Neko priecīgu neesi pateicis.**

— Neesmu. Kad būs, tad sacīšu. Priecājos, ka beidzot klāt pavasaris un *padota* gaisma.

— **Vai Dundadznieku lasi?**

— Lasu. Tas ir milzu ieguvums, ka mums ir tik daudzveidīga avīze, kas iznāk jau des-mito gadu. Daudzos novados ir tikai infor-matīvās lapas. Tā turpināt! Avīze atspoguļo mūsu dzīvi, kādi esam. Reizēm lasot pat lie-kas, ka esam drusku labāki nekā patiesībā. Ja man būtu tādas spējas un es izdotu avīzi, es to veidotu kritiskāku. Bet, no otras puses, ir labi, ka avīze drusku piepaceļ, jo mūsdienās visdažādākajos plašsaziņas līdzekļos negatī-vās informācijas ir pārpārēm.

Alnis Auziņš

Dundagas seriāls

AR MĀCĪTĀJA ACĪM

Turpinājums. Sākumu sk. 3. (108.) numurā.

Nedaudz savās atmiņās dalījies dundadznieks Vilnis Mitlers. Pēc tam — Dekšenieka manuskripta nobeigums. Noslēgumā nākamreiz ceram publicēt nelielus papildinājumus par Dundagā kalpojušiem mācītājiem.

Vilnis Mitlers:

— Edgars Ville mani ir kristījis. Pie Villes priekš kara gāju svētdiena skolā. Kaimiņos dzīvoja baptisti. Kādreiz apmeklējām luterāņu, kādreiz baptistu svētdienas skolu, lielākoties jau neaizgājām nekur. Svētdienas skola notika, no ceļa puses pa platām koka trepēm augšā, lielā priekšelpā. Tur salasījās bērni. Bet ka Ville būtu vadījis, neateros, bija tāds Micišs, laikam kalpone, tas tad jau kaut kā. Ville brauca ar līnijdrošku, viņam bija kučieris.

saviesīgā dzīvē. Pēc tās vienīgās reizes neradās iespaids, ka Briedis būtu dzērājs. Mājās netrūka ne alus, ne ķergas, kas gribēja, tie ātri nodzērās zem galda. Bet Briedis pagrozījās, izdarīja, kas jādara, un viņu aizveda atpakaļ.

1949. gada jūlijā Briedis mani iesvētīja. Tā špargalka tagad ir vidusskolas vēstures skolotājam Brusbārdim, viņš to bija iekārojis.

1956. gadā man gadījās mācītājmuižā padzīvot. Tad jau tur bija iekārtota pansionāta — nabagmājas palīgsaimniecība. Bija tur kādas 10 go-

man, Augstkalnē dzīvojošam, Elejas rajona milicija atļauja nedeva, braucu tāpat — uz labu laimi. Mazais bānītis no Stendes pienāk Dundagā agrā rīta stundā. Izkāpju nevis stacijas, bet otrā pusē, lai kāds mani nepamanītu, un ātriem soļiem dodos prom no stacijas teritorijas. Atskatos — viens vīrs lieliem soļiem nāk man pakal, es pātrinu gaitu, bet šis arī. Nu ir elle vaļā! Es jožu, cik vien ātri varu, bet vīrs seko man uz pēdām, līdz beidzot mani panāk un aptur — vai es neesot jaunais mācītājs, viņš, ķesteris, atnācis man pretī! Pie Andrejsona tika rīkoti visi draudzes sarīkojumi, telpas pietiekamas, un māja atrodas ārpus centra, skaistā, klusā vietā.

Draudzes priekšnieks Dravnieks — labs, godīgs, ļoti ticīgs cilvēks, mīkstu sirdi, pie mazākā jūtu saviļņojuma raud, tikai nav administrators, nav enerģisks, toties viegli sastrādāt, ja mācītājs visu pats vada. Viņa dzīves biedre sektantiska ticības fanātiķe, vienmēr salikusi rokas lūgšanā, ar nicināšanu noraugās uz visiem pasaulīgiem priekiem.

Kasieris — Cēbergs — vecpuisis, goda vīrs, labi sastrādājām. Padomē vēl Meļķu Vilma — jau pieminētā Villes dievinātāja, lāga dvēsele, ticīga, aktīva, nenogurstoša baznīcas darbiniece. Vēl padomē Grīvans — apprecējis Villes kalponi Almu, darbinieks, ļoti stūrainis vīrs, neko pa prātam nevar izdarīt, pastāv uz to, ka nav jādod mācītājam akcidenes [atalgojums]. Ar šo vīru mēs visu laiku bijām kara stāvoklī. Šinī sakarā gribu piezīmēt — ja jau pastāv tādi vīri kā Grīvans ar tādām uzskatiem par akcidenču došanu, tad nav brīnums, ka Dundagas draudzē ir bēdīgs mācītāja atalgojums, iespējams, ka Ville tādu kārtību ievēdis (skaidru ziņu nav), bet akcidenču tikpat kā nav vai tās ir ļoti niecīgas. Man, atnākot uz Dundagu no bagātās Zemgales, bija grūti pie tādas kārtības pierast.

Darba sākums Dundagā

1951. gada sākumā toreizējais arhibīskaps Tūrs piedāvāja man pēc Brieža nāves vakantu kļuvišu Dundagas draudzi, sacīdams, ka viena no lielākajām Latvijas draudzēm Dundagā ar milzīgu darbības apkalpes radiusu nevar palikt ne brīdi bez mācītāja. 25. februārī ierodos Dundagā uz prezentācijas dievkalpojumu, kas bija ļoti kupli apmeklēti un atstāja man lielisku iespaidu — baznīca īsta katedrāle, tur viss jauks un skaists, ģērbkambarī viss kārtībā, netrūkst dvieļu un mazgājamā trauka, drēbju un zābaku birstes, pērminderi stalti kā brieži — skaisti! Pieņemu arhibīskapa priekšlikumu, un, tā kā labprāt jau gribēju aiziet no Augstkalnes, tad lāvos 3. VI sēdē ievēlēties par Dundagas mācītāju.

Un tā nu sākās man jauns darba cēliens šajā īpatnējā Dundagas novadā. Par dzīvošanu mācītājmuižā nebija ko sapņot, jo no tās jau mans priekšgājējs bija diezgan nesolidā kārtā izlikts un, tā kā Dundaga bija rajona centrs un visas malas bija piebāztas, dzīvokli bija neiedomājami grūti atrast, nācās veselu gadu Dundagas draudzi apkalpot, dzīvojot vēl Augstkalnē un braucot caur Jelgavu un Rīgu uz Dundagu. Tikai 1952. gada sākumā kāds draudzes loceklis apžēlojās par mani un iekārtoja savā mājā man mikroskopisku istabiņu Dundagas centrā, tūlī aiz pils parka. Tas bija pats ziemas vidus, kad citkārt skaistā daba dusēja sala sastingumā. Aukstums toziem bija krietns, un dziļajā sniegā grūti izbrist. Reizēm aizputināti bija visi ceļi, un es gaužām reti kur izgāju. Lasīju daudz, rakstīju jaunus sprediķus, atpūtos. Klusi un mierīgi ritēja manas dienas, un mani tumši garīgi kaimiņi un mājas iemītnieki ar labpatiku noraudzījās uz manu kluso, askētisko dzīvi. Bet tad modās pavasaris. Pavasara tuvošanos es patiesībā sāku nojaust jau krietni agrāk, kad vēl laukos gulēja sniegs un upē zem ledus

• Mācītājs Voldemārs Dekšenieks, iespējamais manuskripta autors.

Foto no luterāņu draudzes albuma

kārtas tecēja dzīvā, nerimstošā straume.

Debess zila, un marta saule tik spoža, acis baidās pārāk spilgtās gaismas! Un tad tādās saulainās dienās es eju savos klejojumos pa nebijušām tekām, pa neredzētām vietām un kāri aplūkoju visu, kas šeit ir. Un te taču viss man ir jauns un svešs! Viss svešs — daba, ierašas, paši cilvēki! Gribas to visu iepazīt.

Dundagas baznīca — mana svētnīca, kurā ne tikai trešdienās — runas stundās no 10 līdz 13 sēdu, bet kurā iegriežos gandrīz katru dienu savu lūgšanu noskaitīt. Dievkalpojumus turu 3–4 reizes mēnesī un visās svētku dienās, jo man citu baznīcu nav. Vēlākos gados nāca manā apkalpošanā Mazirbes un Kolkas baznīcas, bez tam bija reizēm jāvīkarē arī Puzē, Ugālē, Popē, Rindā un diezgan bieži arī Ventspilī, kamēr prāvests Purenis vēl bija saistīts Sakaslejas komplekta draudzēs. Atnākot toreiz uz Dundagu, man kaimiņos bija amatbrāļi Plāte, kalpojot Popes-Rindas-Mazirbes draudzēs, mācītājs Grīvans Kolkā-Ģipkā, Oskars Blumbergs Puzē-Ugālē. Tad mani kaimiņi izklīda. Plāte aizgāja uz Rucauvu, Grīvans aizgāja tālajos trimdas ceļos, bet amatbrālis Blumbergs vēl tālāk — uz mūža mājām. Nu man vajadzēja bez Dundagas aizpildīt arī tukšās vietas. Darba bija daudz.

Lielais parks pie sirmās Dundagas pils ir mana otrā svētnīca, kur es varu neapnīcis klaiņot, kur tagad man katra taciņa ir pazīstama, uz katra sola esmu sēdējis. Te var atpūsties no ikdienas darba, te var klusībā pabūt tālu no trokšņa, te var gūt jaunus spēkus un jaunas ierosmes. Un nu jau plaukst lazdas, upes krasti rotājušies jau pirmajā pavasara zaļumā un sāk ziedēt ievas. Jauns pavasaris ir sagaidīts manā dzīvē, šoreiz Dundagā. Sēdu skaistajā parkā un pilniem malkiem elpoju dzidro piejūras gaisu. Un kādas balsis gan te neskan! Patlaban pūš meža balodis, un viņu nomaina dzeguze. Mazie, sīkie putniņi lēk pa zariem un čiepst bez apstājas. Stārķis klabina savu knābi visaugstākās liepas galā. Tikai žēl — karalienes lakstīgalas nedzird, viņa it kā necienot jūras vēju un varbūt arī cilvēkus ne. Lakstīgala apmetoties tikai tur, kur labi cilvēki! Cik tas patiesi? Un ozoli — milži, kādus es redzu šeit parkā, tāds neesmu nekur citur redzējis.

Te ir īpatnēja flora un fauna, un īpatnēja vispār šī puse un ļaudis. Reizēm gan pārņem briesmīga vientulība sajūta, tad es eju atkal savā mīļajā parkā un, tā sakot, pieglaudo pie dabas mātes krūts. Šie sirmie ozoli, kas tik daudzus un dažādus laikus un laikmetus maināmie ir pieredzējuši, putni, vējš, mīļā, gaišā pavasara saule — tie visi ir mani brāļi un māsas, tie vienmēr ir kopā ar mani.

(Nobeigums nākamreiz.)

• Iesvētāmās ar mācītāju Karlu Moltrehtu ap 1914. gadu.

Foto no Mirdzas Šleineres albuma

Ar Briedi tik daudz bija darīšana, ka 1949. gada agrā pavasarī, varbūt marta sākumā, manam brālēnam kristīja puiku. Es biju iecelts par krusttēvu un man vajadzēja ar Briedi kārtot kādus pāpīrus. Aizbrauca ar zirgu pēc Brieža uz mācītājmuižu, kur viņam bija pieņemšana, tāds kambars. Atveda Briedi uz šlīteri, kur notika tā padarīšana. Man viņš palicis prātā kā omulīgs onkulis

vis, cūku bars, desmit zirgi. Rāceņus audzēja, vēl kādas saknes. Pēc kara uzradās tāda mode ar palīgsaimniecībām, laikam pēc krievu šnites. Kārkliņš bija galvenais gubernators, un palīgsaimniecība vilkās ilgi. Rudenī vējš iegāza liepu jumtā, un tā noslaucīja daļu dakstiņu. Uzlietu augšā un cik varēju, tik sakrāmēju atpakaļ. Zem dakstiņu jumta redzēju trīskārtīgu apšu skaidu jumtu — iepelēkus šindeļus.

70. gadu beigās man daži priecīgi stāstīja, ka palīdzējuši mācītājmuižu nodedzināt. Vai tad pavisam? Nē, kaut kas vēl esot palicis.

Baznīcas personāls

Ko par viņiem lai saka? Visumā lāga vīri, mazliet īpatnēji kā jau visi šajā pusē. Centrālā figūra jau nu ir ķesteris — garais Andrejsons, kura vecākais brālis bijis ilggadīgs baznīcas ķesteris, bet aizvests trimdā, jaunākais brālis stājies viņa vietā. Šis ir pie baznīcas visu darītājs un kārtotājs, labāki sakot — viņa sievas māsa — korpulentā Frīda «lielu muti», kurai patiesībā pieder noteicamais vārds visos sarīkojumos un baznīcas izdarībās. Viņa skaitās baznīcas apkopēja. Par Andrejsona ģimeni varu teikt tikai to labāko, viņi bija pirmie, kas mani uzņēma savā namā, un tā visus Dundagā pavadītos gadus esmu neskaitāmas reizes pie viņiem ciemojies un viņu viesmīlību baudījis; viņi man grūtā brīdī materiāli ir palīdzējuši.

Atceros gadījumu, kad pirmo reizi iepazinās ar ķesteri Andrejsonu. Braucu uz pirmo dievkalpojumu Dundagā un, tā kā te skaitījās aizliegtā zona un

• Piemiņas plāksne Latvijas Brīvības cīņās un Pirmajā pasaules karā kritušajiem Dundagas draudzes dēliem. Fotografēts kādā piemiņas brīdī 20. gs. pirmajā pusē.

Foto no Imanta Tamsona albuma

Ne no dzejas vien

Ceļā uz savu sievišķību

Laila Pabērza ir agronome ar augstāko izglītību, vides zinātņu maģistre, vides gide, trīs lielu dēlu māmiņa, ļoti radoša sieviete: viņai patīk adīt, vērt krelles, taisīt svecas un ... rakstīt dzeju un esejas.

Sieviete ceļā pati uz sevi... Galvenais iemesls, kāpēc aicinām viņu uz sarunu, — nu pat iznākusi Lailas pirmā dzejas grāmata *Kurpes puķēs*.

— Kad tu sāki rakstīt dzeju?

— Kad mācījos maģistrantūrā, iepazīnos internetā ar kādu sievieti, kas rakstīja dzeju, sadraudzējāmies. Man arī gribējās viņai atbildēt dzejiskās rindās, spēlējoties ar vārdiem. Ievietoju tās internetā publiski pieejamā vietā. Saņēmu labas atsauksmes. Šīs «paijas» deva man drosmi rakstīt vēl. Dzeja iemāca ieraudzīt lietas citā šķērsgrīzumā, sānskatā. Tas man likās aizraujoši.

— Kā tev rodas dzejoļi?

— Vizuāli, ar iekšējo redzi saskatu dzejoļa centru, kādu impulsu, ne vienmēr tā ir galvenā doma. Tad meklēju vārdus, lai to izgaismotu. Reizēm dzejā gribu izteikt savu sāpi. To tēlaini uzrakstot, atbrīvoju savu dvēseli no smeldzes.

— Kādas ir tavas attiecības ar citu dzejnieku sarakstīto?

— Vidusskolā man ļoti patika krievu literatūra, visticamāk lieliskās skolotājas Doga-dinas dēļ. Mani pārsteidza valodiskais plūdums, plašums, noskaņas. Klausoties vai lasot pārņēma sajūta, ka plūstu līdz Puškina un Ļermontova dzejas rindām. Savukārt latviešu valoda, manuprāt, vizuāla. Tā spīd kā smilšu graudi saulē, virmo kā viņi jūrā. Tāda *Caur sidraba birzi gāju* sajūta. Tuva man Šarla Bodlēra dzejas valoda. No latviešu autoriem patīk Imants Ziedonis un Maija Laukmane. Ir arī citi latviešu autori, kuriem ir dzejoļi, kas iezaiģojas neparastās krāsās. Tik daudz latviešu raksta dzeju.

— Kā tu nokļuvi dzejas apritē?

— Tas viss notika pēdējos divos gados. Pirmā solis bija *Dzejoļu pili*. Starp citiem darbiem biju ielikusī arī pāris savu dzejoļu. Sarī-

kojumā piedalījās arī Maija Laukmane, kas mani pamanīja. Pēc tam ar dzejoļu ciklu par Sibillu devos pie Vairas Kamaras. Viņa atzina to novērtēja un izstrādāja kā lugu. Tad

• Laila savas grāmatas atvēršanas svētkos Talsos.

man gribējās izveidot savu dzejas grāmatu. Arī tāpēc, ka mans tēvs rakstīja dzeju, bet viņam tie palika darba datorā. Saglabājušies tikai daži. Vēlējos atstāt kaut ko paliekošu saviem dēliem.

— Kāpēc dzejas grāmatai tāds nosaukums?

— Tas ir saīsinājums no jautājuma: «Kurpes es eju?» *Kurpes puķēs* ir viegli uztverams, bet ar jautājumu — «kāpēc?».

— Grāmata izdevusies arī vizuāli skaista.

— Jā, vākam izvēlējos Gēras ainavu Vācijā, kas mani ļoti pārsteidza. Tajā pavērās tāds tālums un milzīgs rožu lauks skaistumam, nevis kādai rūpnieciskai ražošanai. Tas bija elpu aizraujošs skats! Par to, ka grāmatai ir skaista, lieli nopelni ir izdevējam — *Aleksandra Pelēča lasītava* Talsos.

— Kurpes puķēs ir ļoti sievišķīga grāmata.

— Parasti sievietes pielāgojas vīriešu pasaulei. Vīrieši vēlas, lai sievietes būtu saprotamas, loģiskas, pareizas. Bet viņas ir citādākas! Emocionālākas. Reizēm apspiež savas vēlmes, jo negrib dzirdēt pārmēģinājumus no vīriešu puses. Manā ģimenē arī ir bijusi pilnīga vīriešu dominānce — 4 vīrieši un es! Mana labākā draudzene mājās bija kaķene. Taču sievietēm jāļauj izspēlēties ar rišām un krellēm, līdz viņa izjūt, kas viņai vislabāk piederīgs. Nesen Ventspilī biju uz Edītes Paulas-Vīgneres goblēnu izstādi *Sieviete no volāniem līdz volāniem*. Pārsteigumu sagādāja greznība, bet nekas man nelikās bezgaumīgs. Kāpēc sievietei jābūt tik perfektai un lietišķai, ja var būt plaukstoša un ziedoša? Sieviete nav jāizpatīk vīrietim, ja tas viņu kaut kādā veidā lauž. Viņai jābūt tādai, kāda viņa ir, un jāprieccājas par to.

— Vai tu esi tāda, kāda esi?

— Dziļums, klusums, iekšējs miers — šie vārdi izsaka sievietes būtību. Pēc tā vēl tiecos. Esmu ceļā uz savu dziļumu, klusumu un mieru. Gribētos būt kā jūras rūpīgai manā dzejas grāmatā — pašprietiekamai.

— Kurpes puķēs ir trīsdaļīga grāmata. Pēc kāda principa tā sakārtota?

— Tas bija liels šķirošanas darbs. *Sibillas diena* bija gatava, bet pārējo jauču ārā un liku kopā kā adījumu. Pirmā nodaļa vairāk ir kustība laikā, pa vidū Sibillas pasaule, bet trešā ir kustība telpā.

— Vienlaikus ar grāmatu *Kurpes puķēs* ir iznākusi arī dzejas izlase *Mana grāmata, kur arī publicēti 14 tavi dzejoļi. Kā tas tev izdevās?*

— Reizēm jau notiek brīnumu lietas. Ne-

citas mācījāties kaut ko jaunu.

Kopīgi esam svinējušas svētkus. Lieldienās vienu tikšanos veltījām olu ēdieniem. Katra ieradāmies ar savu no olām gatavotu ēdienu. Bija tikšanās, kurā veidojām Lieldienu galda dekorējumus ar krāsotām olām. Jaukā noskaņā svinējām Ziemassvētkus.

Vienmēr atceramies arī mūsu jubilārus. Kopā sanākam divas reizes mēnesī. Prieks, ka visas astoņas esam šo gadu pavadījušas kopā, bet ar lielu sajūsmu pietūtu savam kamolam vēl kādu jaunu pavedienu — pulciņā mīļi uzņemtu jaunus dalībniekus. Garantējam, ka kopā būs interesanti. Mums vēl ir daudz radošu, īstenojamu ideju. Jūnija sākumā plānojam braukt uz lielo gadatirgu Brīv-dabas muzejā. Vasarā gatavojamies rīkot dārza svētkus. Labprāt nodibinātu draudzību ar citiem līdzīgiem pulciņiem.

Sniedze Švāgere

Vienādi skaisti

Zaļi asni aug un cero bez cerībām.
Tukša tā telpa virs zāliena:
nopļauta ziedēšana un sanēšana, lai vienmēr būtu vienādi skaisti.

Rakstīt dzeju sillabiski ar sintaksi un citām taksēm — notaksēti vienādi skaisti. Vārdi nosedz tekstus kā flīzes glītās rindās — meistarīgi.

Atstājiēt man pļavu, ziedošu un nenopļautu, savvaļas dzejai.

pagāja ne 3 dienas, kā biju iesniegusi savu dzejoļu manuskriptu *Aleksandra Pelēča lasītava*, un man piedāvāja publicēties šajā grāmatā. Rīkojos ātri, un mana dzeja ir lasāma 1. sējumā. Grāmatai uz aizmugurējā vāka ir Latvijas karte, un tāpēc, ka esmu no Dundagas, tajā atzīmēts arī mūsu ciems.

Kā sacīja Iveta Kajaka, ja ir jumis — divas grāmatas uzreiz, tad ceļš ir pareizs. Abas atnāca kā pa zīda diedziņu.

Esmu priecīga par cilvēkiem, kas man apkārt. Man ir krietni dēli, labi draugi. Satieku labus cilvēkus. Īpašu paldies vēlos sacīt dzejniecei Maijai Laukmanei, kas satur kopā bijušā Talsu rajona dzejniekus. Dzejoļu rakstītāji jau ir drusku citādāki pasaulē, bet, kad esam kopā, cits citu izjūtam kā savējo. Mums ir kopīgi pasākumi, izbraucieni.

Pēdējie divi gadi, kad biju bezdarbniece, bijuši svētīgi: šis laiks man ļoti daudz devis. Vienīgais, kā man šobrīd pietrūkst, — tas ir darbs.

Diāna Siliņa

Autore foto

Kamolītīm gadiņš

Pērn 26. II Mazirbes bibliotēkā domubiedru grupa nodibināja interešu pulciņu, jo vēlējās saturīgi pavadīt brīvo laiku. Tuvāk iepazīstoties, secinājām, ka mūs visas vieno rokdarbi un grāmatas. Nupat nosvinējām pulciņa pirmo gadadienu.

Vakara gaitā prāta vētrā noskaidrojām daudz ideju, ko varētu darīt tikšanās reizēs. Noslēgumā katrs dalībnieks kopā ar novēlējumu groziņā ielika nelielu krāsainas dzijas kamoliņu, kuras kopā lūdzām satīt mūsu cienījamāko dalībnieci Valentīnu Dzeni. Daudzkrāsainais kamols kļuva par mūsu klubīņa simbolu. Tāpēc arī bez garas domāšanas vienbalsīgi savu pulciņu nosaucām par *Kamolīti*.

Ātri paskrējis gads! 18. III svinējām *Kamolīša* gada jubileju. Pie kafijas galda ar Ingvildas cepto garšīgo kūku un vēl citiem kārumiem pārrunājām gadā paveikto un domājām par nākotnes iecerēm. Katra uz lapas uzrakstījām savas domas par *Kamolīti* un vakara gaitā tās izlasījām.

Kavējoties atmiņās un pārskatot pulciņa hroniku, secinājām, ka esam paveikušas daudz. Pats lielākais ir mūsu kopdarbs, kura veidošanā piedalījāmies visas. Kurai vairāk patīk tamborēt, tā darināja tamborētus kvadrātiņus, kurai adīt, tā adītas. Tā radās diezgan iespaidīgs un daudzkrāsains musturķēķis, kas rotās bibliotēkas sienu.

Šajā gadā bijušas vairākas interesantas tikšanās. Ļoti daudz mums iemācīja žurnāla *Vides Vēstis* galvenā redaktore Anitra Toma — arī liela rokdarbiece. Viņas vadībā darinājām krāšņās volānšalles, apgūvām adīšanu *pečvorka* tehnikā un arī tā saucamās *lapsas jakas* adīšanu.

Interesanta tikšanās bija ar dvīņu māsiņām Ievu un Grietu Pīrāgām no Rīgas. Abas ir jauniešu kora *Maska* dalībnieces un arī lielas rokdarbnieces. Tā kā meitenes bija tikko atgriezušās no konkursa Itālijā, tad skatījāmies video un klausījāmies stāstījumu par

jauko ceļojumu, konkursa norisi un rezultātiem. Koris kopvērtējumā ieguvis trešo vietu, bet diriģents Jānis Ozols — balvu kā labākais jaunais diriģents. Bibliotēkā bija skatāma arī abu māsiņu pašdarināto rotu izstāde — pārļotas brošīņas, gredzeni, rokas sprādzdes, filcētas krelles, plastikas auskari, pašdarināti žabo.

Gada nogalē apciemojām Kolkas rokdarbnieču pulciņa *Fantāzija* dalībnieces. Vedām līdz savus rokdarbus, un kolcenieces bija izlikušas savu darbu izstādi. Sirsnīgā un radošā gaisotnē dalījāmies pieredzē un cita no

Pagājušais rosina

31. III pils mazajā zālē pulcējās ducis vietējā kultūrā, vidē un vēsturē ieinteresētu cilvēku. Cikla *Mācību un pieredzes apmaiņas kurss tūrisma attīstībai Dundagas novadā kārtējā nodarbībā lekciju lektors Kubalu skolas sētas vēsturē (1838–1940) nolasīja Kubalu skolas-muzeja vadītājs Ivars Abajs*.

Itin kā no jauna izgaismojās vairāk vai mazāk zināmais Dinsberga tēls. Mācītāja kučieris, kas nepalaiž garām mūža lielo izdevību. Riskējot? Droši vien. Kļūt par skolotāju tukšā vietā un bez pedagoģiskās izglītības — tur vajag dūšu, tas ir milzu izrāviens no iepriekšējās dzīves. Dinsbergs tajā laikā ir 22 gadus vecs (jauns!) autodidakts, taču, citējot viņu pašu no krietni vēlāk rakstītas vēstules, acīmredzot ar «sajēdzīgu un izmanīgu garu».

Dinsbergs tāpat kā citi viņa laika zemnieku kārtas ļaudis pats gādā par ikdienas apaviem — vīzēm un postalām — un mugurā velk pašausas drēbes, aitas kažoku. Skolotāja darba pirmajos desmit gados viņš vispār nesaņem algu, — iztikšana jāsaģādā pašam, cik no ierādītās zemītes spēj paņemt. Vēderam acīmredzot pietiek. Ja nu drusku no izaudzētā izdodas pārdot, tad kāds nieks ieripo makā.

Tomēr visa saimniekošana, lai gan notes lieta un savu laiku un spēku prasa, ir tikai blakus darbs. Jāmāca skolēni! Klasē pēc to laiku nosacījumiem vajadzētu būt ap 60 bērnu, bet reizēm ir 80, 100 un 120. Dinsbergs sākumā ir viens un viens ar visu baru arī tiek galā. Tikai vēlāk nāk skolotāja palīgs, jau pēc atgriešanās no trimdas Jaunjelgavā un Rīgā — 1867. gadā — krietni lielāka alga. Kā piebilda Ivars, ziņu par tā laika inflāciju nav...

Pagājība rosina domāt, arī par to, ko katrs esam darījuši vai nedarījuši, lai vieta saglabātos nākamībai.

Alnis Auziņš

Kamēr tu šo spēli spēlē

Kāpēc precas vecpuīši?

6. IV vakarā saposušies cilvēki straumītē plūda uz pili, lai baudītu režisora Induļa Smiltēna iestudēto komēdiju *Tā precas vecpuīši*.

Domāju, ka pēc izrādes vīlies no pilnās zāles neizgāja neviens. Katrs bija saņēmis vismaz veselīgu smieklu devu. Komēdija taču! Turklāt veidota pēc Antona Čehova lugu *Bildinājums* un *Lācis* motīviem, ar pazīstamiem latviešu aktieriem.

Interesanti bija vērot Zanes Daudziņas saspēli ar Juri Lisneru pirmajā un Ivaru Pugu otrajā cēlienā. Aktrise lieliski pārtapa no neprecētas sievietes par pārspīlēti sērojošu atraitni. Uztecami arī viņas partneri.

Pirmais ir stīvs, klibs, un viņam no uztraukuma raustās viens plakstiņš. Par precēšanos tam ir savs viedoklis: «Tomēr bez precēšanās es nevaru iztikt. Pirmkārt man jau ir 35, tā sacīt, kritisks vecums. Otrkārt, man nepieciešams pareizs, kārtīgs dzīvesveids... Kamēr domāsi, svārstīsies, daudz runāsi, gaidīsi uz ideālu vai īstu mīlu, mūžam pie sievas netiksi...» Ļoti pragmatiski, vai ne?

Toties otrs, straujas dabas virsnieks, kas nozvērējies vairs nekad neiemīlējies, ļoti ātri atzīstas Zanes Daudziņas varonei: «Es jūsu mīlu! Mīlu kā nekad neesmu mīlējis! Div-

padsmīt sievietes es pametu, deviņas pame-ta mani, bet nevienu neesmu mīlējis tā kā jūs... Esmu iekēries, iegrabies, iepinies. Pie-cus gadus netiku iemīlējis, pats sev nosolī-jos un pēkšņi iepinos ķezā, kā gailis pakulās. Piedāvāju savu roku. Jā vai nē?»

No A. Čehova vēstules 1888. gada 7. novembrī I. Ščeglovam: «Uzskricelēju speciāli provincei draņķīgu vodevilu *Bildinājums* un nosūtīju cenzūrai».

Protams, komēdijā neiztikt bez pārpratumiem. Pirmajā cēlienā precinieks ir tik ļoti uztraucies, ieradies frakā un baltos cimdos un savu nāciena iemeslu pasaka tikai iecerētās tēvam, kas savukārt to nepaspēj atklāt meitai. Viņa, nenojauzdamā kaimiņa ierašanās iemeslu, sastrīdas ar to. Taču uzzinājusi, kāpēc viņš ieradies, gandrīz vai «izkūst». Bet, tā kā precinieks nekā nereaģē, bet lielās ar savu medību suni, abi atkal sastrīdas.

Virsnieks savukārt ieradies pie atraitnes, lai no viņas piedzītu mirušā vīra parādu, un ir nikns, ka viņa nevar tūlīņ naudu atdot. Diālogi ir tik raiti un asprātīgi, ka grūti pat ap-

tvērt, kurā brīdī virsnieks no sieviešu nīdēja, kurš izsauc uz dueli atraitni, kļūst par iemīlējušo vīrieti, bet viņa no uzticīgas atraitnes, kas varbūt gatavojas doties uz klosteri, pārtop sievietē, kas alkst pēc mīlestības un dzīves.

Pirmais cēliens reizēm šķita nedaudz garlaicīgs, galvenokārt tāpēc, ka ar komisko paņēmieni — solot ko vēstīt īsi, stāstījums iznāc garu garais. Toties ļoti smieklīgs bija J. Lisnera atdarinātais suņa īsais žoklis. Otrais gan paskrēja vienā mirklī: tajā bija tik daudz dzīvīguma un pārtapšanas, lielisku dialogu!

Darbība notika muižā, un tai atbilstošu noskaņojumu palīdzēja radīt putnu, arī gaiļu, baltis, bišu sanēšana, mušu sūkšana, suņu rejas. Tāpat iestudējumā bija vērojama savdabīgi scenogrāfijas elementi — skatuves priekšplānā karājās 4 rāmji, kas kalpoja dažādiem nolūkiem. Piemēram, muižas īpašnieks, meitas tēvs, domādams, ka viņa kaimiņš ieradies aizņemties naudu, nostājies aiz viena rāmja, skaļi izteica savas domas tikai publikai, nevis ciemiņam. Nedabūs viņš naudu! Otrajā cēlienā varēja iedomāties, ka aiz rāmja ir kāda svētbilde, jo atraitne uz rāmja malas dedzināja sveci un pieminēja mirušo vīru.

Iepriecinoši, ka izrādi apmeklēja ne tikai centra iedzīvotāji, bet arī kaļķinieki un vīdālnieki.

Diāna Siliņa

Teātra diena Mazirbē

7. IV Mazirbes internātpamatskolā pulcējās speciālo skolu audzēkņi, lai kopīgi novīnētu Teātra dienu. Svētki noris jau septīto gadu, un mazirbnieki atkal iejutās mājas-tēvu lomā.

Bērni no Pelču, Lažas, Upesgrīvas, Purmsātu un Mazirbes skolām izspēlēja dažādas ludziņas — latviešu un franču tautas pasakas, slavenos *Trīs sivēntiņus* un *Vinniju Pūku*. Taču sākumā Dundagas ciemiņi pie skolas namdurvīm desmit minūtes pirms svētku sākuma saņēma aukstu dušu no direktora Dināra Neifelda: «Mūsu galvenā runātāja, vērtētāja un pasākuma dvēsele režisore Vaira Kamara ir pēkšņi saslimusi, tāpēc jums jāglābj un jāklūst par žūriju». Visi trīs duņdžiņi — Aldons Zumbergs, Smaida Šnikvalde un vietējais hroniskais hronists — nedroši saskatījās. Aldons attapās pirmais: «Tev, Alni, ir visliterārākais uzvārds no mums visiem, tu arī runāsi».

Ko nu? Par laimi, tvēros atmiņās. Pirms gadiem trim pirmo un vienīgo reizi mūžā biju iejuties pašdarbības aktiera lomā. Vaira — tā pati Vaira, kuras dēļ tagad nācās ciest — toreiz mani līdz ar vairākiem domubiedriem bez žēlastības didīja un dresēja pusgadu, ie-

studējot fragmentus no *Vinnija Pūka*. Atce-ros, cik grūti devās rokā Ezelīša loma, kā gadījās aizmirst tekstu, kā šad tad sev teicu: kāpēc tu ielaidies tādā avantūrā?...

Ieguvums — tagad ar citām acīm skatos uz pašdarbnieku veikumu. Tāpēc pajautāju visu dalībiskolu skolotājiem un reizē režisoriem — cik ilgā laikā jūs to paveicāt? Pārsteidza at-bilde, ka caurmērā — mēnesi!

Vēl vairāk pārsteidza visi iestudējumi. Vienmēr ir patīkami redzēt, ka ceļamais ar nesamo ir labā līdzsvarā. Aprīņojams bija skolotāju un bērnu kopīgais veikums. Abi mazirbnieku kolektīvi spēlēja īpaši atraišīti, turklāt izrādē *Bernik-bernak* gandrīz katrs lomas tēlotājs pārliecināja ar konkrētu raksturu. Pelču bērnu stāstā par Puteklīša piedzīvojumiem iepriecināja režisores ideja daļu darbības aizslēpt aiz balta ekrāna, kas, izgaismots, ļāva skatītājiem vērot savdabīgu ēnu teātri. Pašdarbības aktieriem šāda it kā nedaudz aizslēpta darbošanās dod papildu

iedvesmu un ļauj pa īstam atraisīties. Bija arī stāsts par Pūku Lažas bērnu izpildījumā. Atšķirībā no mūsu iestudējuma režisore bija izvēlējusies lāča klasisko ciemošanos pie Trusiša ar dramatisko kulmināciju — iesprūšanu alā. Pūka lomas izpildītājs pārliecināja ar lāča filozofiju, kurā nedalāmi savijas omulība, egoisms, ēdēlība un draudzīgums. Vienīgi upesgrīvniece jaukajā vēstījumā par trim ruksīšiem gribējās redzēt drusku briesmīgāku vilku. Mīlīgā meitenes sejiņa nebiedēja nemaz... Kā vēlāk domu apmaiņā teica Dinārs, skolotājiem režisoriem jādāmā, kā vairāk iesaistīt puikas.

Kompetentā un bargā žūrija lielā vienprātībā piešķīra labākā aktiera titulu katra iestudējuma dalībniekiem un speciālbaltu. No mazirbniekiem pagodinājumus ieguva Līga Rozenšteina par Sievas lomu ludziņā *Bernik-bernak*, Rinalds Stanga par Zemnieka lomu tautas pasakā par zemnieku, kas ķezaram vēstuli rakstīja, kā arī Sanita Treimane, Sanita Kučere un Lauma Kalmane — speciālbaltu par dažādo, bet ļoti saskanīgo meitu atveidi šajā pašā izrādē.

Svētki Mazirbē notika vienkārši, bet ļoti sirsnīgi, ar aplausiem, kopīgām pusdienām, draudzīgu apspriešanos un kodolīgiem apsveikumiem. Paldies namatēviem un visiem

Tikšanās ar vides lietpratējiem

31. III kolcinieki tikās ar Dabas aizsardzības pārvaldes Kurzemes reģionālo administrāciju.

Varbūt visi nav pamanījuši — kopš 1. II Šlīteres nacionālā parka administrācija zaudējusi identitāti. Pašlaik valstī notiekošo strukturālo reformu dēļ grozījumi skāruši arī Dabas aizsardzības pārvaldes pārraudzītās institūcijas. Lai neviens nesamulst, paskaidrošu, ka dabas teritorija *Šlīteres nacionālais parks* (SNP) turpina pastāvēt, turklāt daudzi no vietējai sabiedrībai pazīstamiem SNP darbiniekiem darbu turpinās, bet citas institūcijas sastāvā, kuras pilnais nosaukums — Dabas aizsardzības pārvaldes Kurze-mes reģionālā administrācija — saīsinājumā, DAP KRA, skan bezpersoniski.

31. III iedzīvotājus uz tikšanos Kolkas tautas namā aicināja jaunizveidotās institūcijas vadītāja Ērika Kļaviņa. Kā atcerējās ilggadēji administrācijas darbinieki, pēdējoreiz administrācija rosinājusi tikšanos ar iedzīvotājiem pirms 14 gadiem. Sen nebijusi iespēja, bet apmeklētāju — nedaudz vai, drīzāk, gandrīz nemaz. Toties pasākumu kuplināja Dun-

dagas novada domes vadītājs Aldons Zumbergs. Sanākušī sabiedrība izteicās — Kolkā interesi par notiekošo varētu izraisīt vien meteorīta kritienam līdzvērtīga sensācija.

Ē. Kļaviņa iepazīstināja ar DAP struktūru, funkcijām un uzdevumiem, plānotajiem un uzsāktajiem projektiem. Pamatuzdevumi iedalāmi divās lielās grupās — dabas aizsardzības pasākumu plānošana un īstenošana un darbs ar sabiedrību, ietverot ilgtspējīgu tūrisma attīstību īpaši aizsargājamās dabas teritorijās. Ja rūpes par dabas aizsardzības likumu ievērošanu ir dabas inspektoru ikdienas darbs, tad infrastruktūras projektu attīstība lielā mērā veicama dažādos projektos, piesaistot papildfinansējumu.

Administrācijas darbinieks Vilnis Skuja ziņoja par projektā *Baltijas zaļā josta* paveikto, kas uzsāks pirms pāris gadiem un jau ie-zīmējas ar zināmiem sasniegumiem. Pilotprojektā *Redzēt savām acīm* uzstādīta video-kamera Šlīteres bākā, no kuras iespējams vē-

rot skatu uz jūru pāri Šlīteres mežu galiem, turklāt filmētas arī epizodes no dzīvnieku dzīves, kuras pēc tam, papildinātas ar dabas pētnieku komentāriem, ievieto šajā pašā projektā izveidotajā interneta vietnē www.slitere.lv. Pagājušās vasaras nogalē atklāja pilotprojekta *Ziemeļkurzemes ekspresis* izveidoto dabas taku ar piemērotu infrastruktūru un informācijas stendiem pa bijušo šaursliežu dzelzceļa stīgu no Mazirbes līdz Jaunciemam.

Tomēr daudziem zināmās un iecienītās Pēterezera dabas taka, Kolkasruga priežu taka un Zilo kalnu kraujas dabas taka novecojušās infrastruktūras dēļ šosezon daļēji vai pilnīgi būs slēgtas apmeklētājiem. Lai atjaunotu novecojušo un izveidotu jaunu infrastruktūru, DAP ir uzsākusi īstenot apjomīgu projektu *Natura 2000* teritorijās visā Latvijā atbilstoši izstrādātajiem dabas aizsardzības plāniem. SNP teritorijā tas paredz izveidot jaunus stāvlaukumus piekrastes ciemos, kā arī atjaunot iecienīto dabas taku infrastruktūru. Šogad jāizstrādā tehniskie projekti, 2012. gadā tie jāīsteno.

Lai rosinātu vietējo sabiedrību iesaistīties ilgtspējīga tūrisma pakalpojumu sniegšanā, Ērika Kļaviņa demonstrēja piemērus no citu

Mīlestības un citi kalambūri

Marta nogale un aprīļa sākums bijis rosīgs vidusskolas teātra pulciņiem un režisorei Vairai Kamarai.

25. III Dundagas vidusskolas skolēnu teātru kolektīvu dalībnieki Talsu novada muzejā bijušajiem represētajiem rādīja V. Kamaras iestudēto ebreju un latviešu tautas pasaku dramatizējumu — *Tas notika tā*. Skatītāji skolēnu uzstāšanos uzņēma atsaucīgi un sirsnīgi.

Šajā dienā Talsos notika arī Talsu, Rojas, Mērsraga un Dundagas novadu skolu teātru skate. Starp pieciem kolektīviem, kas devās tālāk uz valsts skati Ventpilī, arī Dundagas vidusskolas teātra studijas *Dundagi* un 5.–8. klašu teātra pulciņa *Dundžiņi* dalībnieki ar parodiju *Mīlestības kalambūri*. To skolas laikā sacerējis Dundagas vidusskolas absolvents Jurgis Remess. Liels nopelns iestudējuma veiksmīgajam rezultātam ir Dundagas mākslas un mūzikas skolas deju skolotājas Daces Treinovskas horeogrāfijai un viņas audzēkņu — Dejas klases meiteņu — graciozajam izpildījumam.

Pašlaik vidusskolas 5.–8. un 9.–12. klašu teātra sporta komandas gatavojas valsts teātra sporta turnīram. Kurzemes atlases kārtā — 29. IV plkst. 12.00 Dundagas pilī. Veiksmei mūsējiem!

Diāna Siliņa

skolotājiem, kas dara grūto un svētīgo darbu! Šķiet, ka tieši teātra spēle, viss labais, ko skatuves māksla var cilvēkbērnam attīstīt, šajā gadījumā ir īpaši augsti vērtējama un tāpēc kopjama. Lieliski, ja arī spiedīgos laikos jaukā ieraža neiznīkst.

Bet bijušajam I–ā lomas interpretam vēlāk iešāvās prātā ēzelīga doma — uz priekšdienām vajadzētu iedibināt Ezelīša speciālbaltu ar nosaukumu *Bija vērts!*. Lugā gan Ezelītis to saka ar rūgtu ironiju, toties šajā gadījumā — ar treknu izsaukuma zīmi galā.

Nu ja, bet Vairai jau es vēlu izveseļoties, un kurš tad šīs dienas notes pulķi Ezelīti ci-tugad uzaicinās žūrijā...

I-ā

Eiropas parku pieredzes ilgtspējīga tūrisma piedāvājuma veidošanā, kad tūrisma pakalpojumu sniegšanā iesaistās dažādas vietējās sabiedrības grupas — teātra un mūzikas kopas, amatu meistari u.c. Žēl tikai, ka vietējā sabiedrība šoreiz nebija ieradusies...

Neapšaubāmi, pēdējos gados aizvien populārāk ir iet dabā, to izzināt un vērot. Dažādos projektos izstrādā maršrūtus, īsteno atbilstošus mārketinga pasākumus, lai popularizētu dabas teritorijas kā videi draudzīga tūrisma galamērķus. Katrs no mums jo dienas, jo kļūst izglītotāks vērotājs, un lielāki daļai tas sagādā prieku. Arī vietējiem iedzīvotājiem dabas vērošana ir visai tīkama nodarbe. Citādāk ir, ja viņiem no dabas vērotājiem jāpārvēršas par dabas apsaimniekotājiem un jāsak rakt, zāgēt un plaut savā zemes īpašumā, un tad grūtības šiem darbiem rada likumi. Par to šoreiz nerunāja. Varbūt arī tāpēc nebija ieradusies paši apsaimniekotāji.

Darbs pie SNP individuālo aizsardzības un izmantošanas noteikumu jaunās redakcijas vēl priekšā. Tāpat pie novada attīstības plāna izstrādes, kurā aktīvu daļību aicināja ņemt novada domes priekšsēdētājs A. Zumbergs.

Tikšanās reizē klāt bija Dženeta Marinska

Raibs kā dzeņa vēders

Dzejas svētkos

Dundagas vidusskola otro gadu pēc kārtas piedalījās projektā *Andreja Eglīša Dzejas svētki*. Stāsta Katrīna Zosa, bet viņu raksturo latviešu valodas un literatūras skolotāja Inta Freiverte.

Katrīna: «Dzeju rakstu no 2006. gada. Viss sākās ar dzejoli par sniegavīru. Kopš tā laika, kad mani pārņem iedvesma, ķeros pie pildspalvas un pierakstu. Pēc tam ierakstu 2006. gadā iekārtotā kladītē.

Jau pērn skolotāja I. Freiverte mani iesaistīja projektā *Andreja Eglīša dzejas svētki*, nosūtot uz to manus dzejoļus, un šogad aicināja atkal. Pirmā kārtā notika 25. II Talsu ģimnāzijā, bet 3. un 4. IV devāmies uz Daugavpils teātri, kur pulcējās 14 zēni un 4 meitenes no visas Latvijas. Mēs no Dundagas un Talsiem bijām vistālākie dalībnieki.

Daugavpilī, tāpat kā Talsos, konkursā norunājām pa vienam Andreja Eglīša, Ārijas Elknes, pašsacerētām vai vienaudža sacerētam dzejolim. Daudz mēģinājām, lai iekļau-

tos kantātē *Dievs, tava zeme deg!* Tajā mēs katrs noteiktā vietā runājām savu izvēlēto Eglīša dzejoli. Sākumā ļoti uztraucos, jo bija milzīga atbildība, nedrīkstēja neko sajaukt. Kad sāku uztāties, vairs nedomāju, kā citi mani vērtēs. Galvenais bija labi padarīt savu darbu!

Par norunātajiem dzejoļiem konkursā saņēmu diplomu, bet konkurence bija sīva. No astotajām klasēm biju tikai es un talsiniece, pārējie — vidusskolēni. Aktrise Irina Tomsoņe, kas palīdzēja sagatavoties, atzina, ka esam labi uzstājušās.

Piedaloties par balvām nedomāju. Iepriecināja no jauna iegūtā pieredze, tagad uz skatuves jutos daudz drošāk. Iepazinos ar interesantiem cilvēkiem. Par iespēju pida-

līties projektā paldies manai latviešu valodas un literatūras skolotājai, skolas direktorei Aigai Štrausei, runas mākslas skolotājai Vairai Kamarai un šoferim Vilnim Kalmanim.

I. Freiverte: «Katrīna bija ļoti atsaucīga un izdarīja visus darbus līdz galam, tāpēc arī viņa tika uz Talsu ģimnāziju un uz Daugavpili, kur pulcējās labākie šī projekta dalībnieki no visas Latvijas.

Kantātē *Dievs, tava zeme deg!* piedalījās Daugavpils profesionālā teātra un amatier-teātra aktieri, mūzikas skolas koris, bērnu deju kolektīvs. Tajā bija iesaistīti dalībnieki no maza bērna līdz sirmam vecumam. Zālē sēdēja ap 500 cilvēku, ļoti daudz vecākās paaudzes pārstāvju. Kantāte viņus ļoti skāra, jo tajā bija parādīts ne tikai 1944. gads, bet arī vilktas paralēles ar mūsdienām, ar latviešu aizbraukšanu. Izskanēja aicinājums palikt mājās.

Ar prieku vēroju, kā Katrīna pilnībā atraišās, ne ar ko neatšķīrās no vidusskolēniem! Katrīnai pēc iepazīšanās ar citiem dalībniekiem radās jauns mērķis — apgūt ģitārspēli».

Diāna Siliņa

Mierlinkizt 2011

No 28. VII līdz 6. VIII Mazirbes internātpamatskolā notiks lībiešu (līvu) izcelsmes bērnu un jauniešu radošā slēgta tipa diennakts nometne *Mierlinkizt 2011*.

Nometne, ko rīkos saskaņā ar MK noteikumiem Nr. 981 *Bērnu nometņu organizēšanas un darbības kārtība*, paredzēta 7 līdz 15 gadu veciem līvu izcelsmes bērniem, jauniešiem un interesentiem, kas vēlas iepazīt lībiešu kultūrvēsturisko mantojumu, piedaloties lībiešu valodas, radošajās mākslas un mūzikas, kā arī dažādu vieslektoru nodarbībās. Dalībnieki nometnē mācīsies lībiešu valodu, dejas, dziesmas un rotaļas. Viņiem piedāvās 4 dažādas mākslas nodarbības, piemēram, monotīpiju un sveču liešanu. Uz nometni aicinās vieslektorus, kas stāstīs par lībiešu tautas kultūru un mākslu, kā arī par personībām. Būs tradicionālās sporta spēles, nakts trasīte, viena vai vairākas ekskursijas pa apkārtni, nominācija *Pats labākais lībietis*, talantu vakars, vakarēšana pie ugunsкура, priekšnesuma gatavošana lībiešu svētkiem utt. Bērņus iesaistīs spēlēs un nodarbībās, sekmējot sadarbības prasmes.

Par skolotājiem un audzinātājiem darbošies gan iepriekšējo lībiešu bērnu un jauniešu nometņu dalībnieki, kā, piemēram, Ieva Vaivaraite, Mārtiņš Skuja, Renāte Zumberga, Andris Sproģis, Dāvis Stalts, Jānis Mednis, Ulla Frasere (Ernstreite), gan jaunpieaicināti speciālisti, kā Kristīne Tīlika, Ieva

Vanaga, Roberts Zdanovskis. Garlaicīgi nebūs! Nometnes vadītāja ir iepriekšējo nometņu dalībniece un arī vadītāja Ieva Zdanovska (Freimute).

Pirmoreiz piedalīsies seši 18 līdz 21 gadu veci brīvprātīgie jaunieši no iepriekšējām nometnēm, kas palīdzēs pedagogiem un audzinātājiem darbā ar bērniem. Ar jauniešiem sazināsimies personiski, jo ir vēlme izmēģināt, kā viss notiks ar uzticamiem un pazīstamiem cilvēkiem.

Lai pieteiktos lībiešu (līvu) izcelsmes bērnu un jauniešu radošajai nometnei *Mierlinkizt 2011*, izsludinām konkursu. Darbus līdz 1. VI var iesniegt: pa pastu (nodibinājumam *Līvu fonds*, Miesnieku iela 12, Rīga, LV-1050); elektroniski: ieva.zdanovska@inbox.lv (var jautāt arī visu neskaidro!) vai livu-fonds@inbox.lv, oriģinālu iesniedzot, slēdzot līgumu ar vecākiem; personiski Rīgā Ievai Zdanovskai, iepriekš piezvanot pa tālruni 29792555, vai Dāvim Staltam, iepriekš piezvanot pa tālruni 25486038.

Konkursa temats: veikt nelielu radošu izpēti darbu atbilstoši savam vecumam par tēmu *Lībieši tagad*.

7 līdz 9 gadus veci bērni par šo tēmu pašu izvēlētā tehnikā (zīmūļi, guaša krāsas, akva-

Jauni speciālisti

Pašvaldībā sākuši darbu divi jauni speciālisti.

Dundagas novada Dome pērn iesniedza projekta pieteikumu Valsts reģionālās attīstības aģentūrā finansējuma saņemšanai no Eiropas Savienības Sociālā fonda programmas *Cilvēkresursi un nodarbinātība*. Dundagas novada pašvaldības administratīvās kapacitātes stiprināšanas projektā bija paredzēts finansējums divu pašvaldības darba nodrošināšanai vajadzīgo speciālistu atalgojumam. Lietpratējus izvēlējās konkursa kārtībā.

Pērn 9. XII darbu pašvaldībā uzsāka juriskonsults Aigars Šturms, šogad 21. III — ģeogrāfiskās informācijas sistēmas speciālists Dairis Runcis.

Juriskonsulta pienākumos ietilpst sagatavot pašvaldības saistošos noteikumus un

piedalīties to uzraudzības nodrošināšanā, no juridiskā viedokļa vērtēt pašvaldības iestāžu, struktūrvienību un uzņēmumu speciālistu sagatavoto dokumentu kvalitāti.

Ģeogrāfiskās informācijas sistēmas speciālista pienākumos ir izstrādāt, uzturēt un aktualizēt novada teritorijas plānojuma ģeogrāfiskās informācijas sistēmas, sagatavot novada attīstības programmas tematis-kās un teritorijas plānojuma kartes, pārraudzīt izstrādes procesā iesniegto detālplānojumu un ierīcības projektu dokumentācijas.

Gunta Abaja, projekta vadītāja

Ieguldījums tavā nākotnē!

Projekta Nr. 1DP/1.5.3.1.0/10/IPIA/VRAA/004

A/s Latgales Finanšu kompānija piedāvā aizdevumus pensionāriem. Aizņemies atbildīgi!

Talsos, Krišjāņa Valdemāra ielā 17, tālr. 63223707, 29159682.

Dundadznieka redakcija

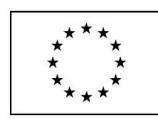
turpmāk atradīsies jaunās telpās — pils 3. stāvā blakus DMMS Mākslas nodaļai.

20. IV plkst. 11.00 pils mazajā zālē meža īpašnieku sanāksme par meža īpašnieku kooperācijas izveidošanu.

Pēteris Sāmitis, Dundagas mežaudzes valdes priekšsēdētājs

Ūdensprojekts turpinās

Ūdensprojektā ietaupīto naudu ļauj izmantot jaunu ūdensvadu un kanalizācijas ierīkošanai, kā arī rekonstrukcijas darbiem Dundagā. Stāsta projekta vadītājs Guntis Kārklevalks.

23. III Vides attīstības un reģionālās attīstības ministrijā (VARAM) Dundagas novada dome, VARAM un SIA *Ziemeļkurzeme* parakstīja trīspusēju vienošanos, kā izmantot projektā *Ūdenssaimniecības pakalpojumu attīstība Dundagā* atlikušo naudu.

Pērnā gada nogalē aktualizējām ekonomiski tehnisko pamatojumu. Uz to balstoties, 5. IV izsludinājām konkursu projektēšanas un autoruzraudzības darbiem. Projektēšana ilgs 5 mēnešus. Pēc tam izsludinās būvdarbu konkursu. Līdz nākamā gada beigām visam jābūt gatavam.

Noslēgtais līgums paredz izbūvēt jaunu ūdensvadu un veikt rekonstrukciju kopā ap 6 km, jaunu kanalizācijas tīklu un veikt rekonstrukciju kopā ap 7 km. Paredzēts ierīkot kanalizācijas tīklu un veikt ūdensvada rekonstruēšanu MRS rajonā, rekonstruēt un sacilpot ūdensvadu Krišjāņa Barona, Meža, Liepu un Uzvaras ielas rajonā. Kanalizācijas tīklus rekonstruēs Skolas, Talsu, Pils un Ernesta Dinsberģa ielā, līdz kanalizācijas pārsūkņēšanas stacijai Dakterleļā.

Diāna Siliņa

Pārtikas pakas

No aprīļa Sociālajā dienestā Dundagā, Talsu ielā 7, trūcīgās ģimenes un personas, līdz ņemot attiecīgā statusa izziņu, var saņemt Eiropas Kopienas bezmaksas pārtikas pakas.

Pakas var saņemt pirmdienās un trešdienās no pulksten 9.00 līdz 16.00, piektdienās no pulksten 9.00 līdz 12.00. Pārtikas pakas dalīs katru mēnesi. Pakā ir pa kilogramam putraimu, augstākā labuma kviešu miltu, četrgraudu pārslu, puskilograms auzu pārslas, 0,1 kg vājpiena pulvera, litrs 2% piena.

Sociālā dienesta vadītāja Ineta Mauriņa, t. 63200803, 26618686

*Kas smagāks vēl var būt,
Pa dzīves tiku ejot,
Kā atdot zemei to,
Kas sirdij tuvs un dārgs.*

Izsakām visdziļāko līdzjūtību Arnim un Jānim Apsīšiem, māmiņu mūžībā pavadot!

SIA Kurekss kolektīvs

Leonīds Vrakins (1959)

Ārija Apsīte (1931)

Elza Vēze (1920)

**«Dundadznieks» Nr. 7 (112)
2011. gada aprīlis.**

Dundagas novada domes izdevums, iznāk divas reizes mēnesī, reģistrācijas Nr. 000702696, pasūtīšanas indekss pastā **3085**.

Adrese: Dundagas pils, Dundaga, LV 3270.

Redkolēģija: Alnis Auziņš (redaktors, tālr.: 63237858, epasts: alnis@dundaga.lv), Gunta Abaja, Baiba Dūda, Nauris Freimuts, Ģirts Kalnbirze, Velta Metene, Aivars Miška, Santa Namsone, Aldis Pinkens, Kristīne Savicka, Smaida Šnikvalde, Aiga Štrausa.

Publicētie materiāli ne vienmēr pauž redakcijas vai izdevēja viedokli. Par datu pareizību atbild tos snieguši amatpersona, citos gadījumos — raksta autors, intervijās — arī intervēja-mais. Pārpublicēšanas gadījumā lūdzam atsaukties uz «Dundadznieku».

Iespiests Talsu tipogrāfijā. **Metiens:** 500 eks. **Internetā:** www.dundaga.lv/avize